

**Í komandi parti
verður greitt frá
eini kendari gøtu
í havn, nevniliga
Konradsbrekku.**

vísa mær samkenslu. Tað var hugaligt at uppliva slíkar hendingar.”

Hesin eginleiki hjá Hans samsvavar væl við tað, sum Dimmalætting skrivur um hann:

“Hann hevði av síni háskúla-vitjan í Askov fingið millum annað ta yvirbevising, at øll koma vit hvørjum øðrum við, og tað er ein beinleiðis skylda at gera hvør sitt til at bøta um annan, sum hevur hjálp fyrri neyðini. Hetta gjørdi hann í fullan mun í dagliga virki sínum, men eisini á øðrum økjum. Har um ráddi tók hann seg ikki undan.”

Hans Andreas Djurhuus yrkti um Kristian í Árnafirði

Henda yrking var í bløðunum, eftir at Puritan var farin.

*Hann føddist í stormi, tá
dagurin treyt,
og inn yvir boðarnar
havsaldan breyt.
Tá ið likkan við alspantum
flogi
sum ørv móti hvirlu sær skeyt.*

*Og altíð hann havið í
huganum bar
og aldri hann kendi seg
ráðleysan har.
Hann vandist hjá Pola í Dali,
ið fremstur av sjómonnum var.*

*Eg mangan sá garp sigla knørr
inn á vág,
tá ið iðan var uppi og brotini
há –
men har kundi fáur sum
Kristian
“luffa upp” – taka seglini frá.*

*Og fámæltur var hann, men
var hann umborð
tá vísti hann verk eru meira
enn orð.
Hann var maður, tá sjógvarnir
brutu
bæði lúnning og lúku í sor.*

*Vit minnst á bankanum –
aldan var síð,
og knørrirnir fuku sum neistar
í ský,
har mangur var bleikur av
óttu.
Men Kristian – hann festi sær
í.*

*Og fram helt hann leið
gjøgnum niðu og nátt –
og nú er hann sigldur um
himmalsins gátt.
Hann fell fyrri stormi og havi
og ei fyrri sjúku og sótt.*

Puritan

Henda yrking, undirskrivað J.N., var serliga vígd Óla Hansen. Tað er ógreitt, hvør ið

Hans Pauli Danielsen

Hans Pauli Olsen, Palli á Lava

Óli Hansen

hevur yrkt. Men Jens Reinert úr Norðradali og Óli Hansen vóru systkinabørn. Og Reinert fólkinu dugdu væl at yrkja.

*Hann fór gjøgnum svartastu
nátt,
óførar vóru tær leiðir,
hann nýtir meg og mátt,
ið sítt á sjónum eigur.*

*So manga fóru tit ódnarferð,
sóu stórleik og bylgjunnar
dans,
meðan brotið stóð høgt
millum boðar og sker,
tit góvu tí ikki ans.*

*Meðan illveðursskaddan í
loftinum hekk,
og glaðustrok stóð um fjørð,
reystir og stinnir tit stóðu á
dekk
uttan ótta tit stýrdu tann
knørr.*

*So mangan vóru tit ódnardag,
meðan bylgjunnar brutu um
høv,
stormur og alda kvað
sorgarlag
yvir tykkara vátu grøv.*

Óli Hansen, tað var eins navn,

Christian Joensen,
Kristian í Árnafirði

Jákup Olsen

Peter Guttessen

*tú óttaðist ei fyrri at fara,
tá sjógvarnir hjómhvítir brutu
um stavn,
tú mundi teg ikki spara.*

*Óli! til mína síðstu stund
eg minnst vil teg og títt navn,
og tá tíni eygu løgdist í blund
í bylgjunnar kalda favn.*

*Eg biði, at Harrin skal signa
hin dag,
tá vit øll skulu upp aftur stíga,
lat okkum ongantið gloyma
tað,
sum hann fyrri oss mundi liða.*

*Og, Harri, os rætt tína
meiðslaði hond,
tá øll vit tær prisa og lova,
bæði tey sum í havinum góvu
upp sína ánd,
og tey sum í moldum sova.*

Uppkallaður eftir teimum sum fóru

Í 1986 hevði Dagblaðið eina samrøðu við Jákup Paula Johansen, sum var á vitjan í Føroyum úr Suðrafrika, har hann búði.

Her greiddi hann m.a. frá:
Eg var borin í heim í Havn ein sorgardag, nevniliga 15. novembet 1920, tá sluppin

Puritan fórst við Hebridurnar. Heimið hjá okkum kendi henda smeit serliga dyggan, tí abbi, Carl á Lag, átti Puritan. Men onnur vóru, sum kendu missin enn svárari, nevniliga tey, sum áttu pápa og bróður, son og abbason við Puritan.

Skiparin Palli á Lava hevði sonin við sær. Hann var júst liðugur við realskúlan.

So nær stóðu fólk hvørt øðrum tá, at foreldur míni doyptu meg eftir hesum báðum feðgunum, sum mín føðingardag lótu lív.

Sofus hjá Linu varð bjargaður

Hin sum varð bjargaður var Sofus E. Jacobsen, vanligu kallaður Sofus hjá Linu.

Hann andaðist í 1953, 62 ára gamal, og tá skrivaðu bløðini millum annað um hann:

Tíðliga var hann faðirleysur, men hann skilti álvaran í teimum tungu boðunum, sum komu um, at faðir hansara var sjólátin við báti í 1900. Henda hending í hansara bestu barndómi kom at merkja hann uttan at darva hann frá ungum árum og alt lívið.

Sofus var bókstaviliga talað føddur við ár í hond. Og har sum faðirin fórst, har kom hann eisini at hava lívsyrki sítt í báti og á skipi.

Hann var tiltikin fyrri sín dugnaskap. Øll hesi seinastu árinu hevur hann siglt fyrri Thorshavns Mælkeforsyning & Margarinefabrik.

Hansara sigling millum oyggjarnar frá ungum og tann hugur og ansur, sum hann hevði fyrri hesi sigling gjørdi, at hann kom at vera av kunnugastu monnum við Føroya strendur, Hann kendi hvønn flúr hvønn boða, hvørja iðu, hvønn ál og hvønn strong.

Ei undur, at menn litu Sofusi nóg til. Hann var nærlagdur í øllum sínum starvi. Ein sannur skilamaður og álitismaður – bæði í maskinuni og á brúnni.

Kristian og Sofus vóru í bjargingarbragdi í 1913

Í 1913 varð gjørt eitt bjargingarbragð, har Sofus og Kristian vóru við.

Søgan var í stuttum, at havnarmenn gjørdust varir við eitt skip, sum rak fyrri vág og vind sunnanfyri Borðuna.

Skipið kallaðist Fortuna og var á veg úr Týsklandi til Amerika við vøru. Teir komu í illveður og skipið fór illa.

Tá er tað, at bátur úr Havn kom til hjálpar, og skipið varð bjargað undan at fara á land á Borðuni og fara í knús har.

Manningin á føroyska bátinum var

Kristian Joensen, í Árnafirði, sum fórst við Puritan

Rubek Rubeksen, kendur frá Mjólkaforsýningini

Johan Hendrik Rubeksen, kallaður Bill, giftur við systir Kristian.

Óli Rubeksen, beiggi teir báðar

Sofus, sum bjargaðist við Puritan

Serliga gjørdist Kristian hetjan, tí hann fór umborð á neyðstadda skipið og tók róðrið á skipinum, tí hinir mennir vóru útlúgvaðir.

Fortuna varð so sleipað inn á Skálafjørð av Beskytteren, sum annars ikki hevði hættað sær at luttaka í sjálvari bjargingini.

Seinni hendi tað merkiliga, at Beskytteren fekk ella tók sær æruna av, at skipið og manningin vórðu bjargað. Hetta skapti nógva skrivning í bæði Tingakrossi og í donskum bløðum.

Føroyingar í hesi søgu fóru í bløðini við frágreiðing um tað, sum veruliga hendi. Hetta endaði við, at danski skiparin á Beskytteren fekk sekkin.

Hetta var tískil ein søga um avrik hjá tveimum av manningini á Puritan. So Dimmalætting hevði uttan iva rætt í tí, at hesir menn vóru megnarmenn.

Mugu ikki gloyma

Við árslok 1920 hevði Dimmalætting eisini eina grein, har teir mintust teir farnu og endaði m.a. við hesum orðum:

Lad os rejse dem (teimum sjólatnu) de skønneste af alle Mindesmærker, nemlig den trofaste Bevarelsen af deres Minde.

Tað er hetta, sum verður roynt við hesi og líknandi greinum.